

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.321/2021/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Némethi Zsolt ügyvéd (Cím7) által képviselt **felperes** (Cím2) felperesnek – a dr. Gombási Izabella ügyvéd (jogi képviselő címe1) által képviselt **Alperes1** (Cím1.) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 2.M.70.535/2020/43. sorszámu ítéletével szemben a felperes által 46. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felek másodfokú perköltségét 50.000 (ötvenezer) forintban, a fellebbezési eljárás illetékét 74.686 (hetvennégyezer-hatszáznyolcvanhat) forintban állapítja meg.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. szeptember 16. napján meghozott 2.M.70.535/2020/43. sorszámu ítéletével elutasította a felperes keresetét, melyben a felmentése jogellenességével összefüggő jogkövetkezmények alkalmazását kérte. Az elsőfokú bíróság a pervesztes felperest 1.390.000 forint + áfa, azaz összesen 1.765.300 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperes javára.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 2017. november 7-től állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperessel, gépkocsivezető munkakörben. Kötelezettsége volt egyebek között a mindenkorai főigazgató szállításával kapcsolatos feladatok ellátása, de

ezek mellett más fuvartevékenységet is ellátott az alperes érdekében. Elsődlegesen azonban a főigazgató rendelkezésére kellett állnia.

[3] 2019. június 20-án a felperes reggel munkakezdéskor utas1-et és utas2-t, alperesi munkavállalókat szállította vidékre a egyetemre, majd onnan vissza a kiindulási pont szám alatt található múzeumba, az alperes egyik szervezeti egységébe. Az eredeti terv szerint innen kellett a felperesnek visszaérni az alperes székhelyére, a alperes székhelyeba, az Cím1 szám alá, hogy onnan 13.00 órára az alperes főigazgatóját az múzeum2-be szállítsa egy megbeszélésre, a Budapest III. kerület, cím10 alatti címre. Ezeket az útvonalakat a felperes a munkaviszonya során rendszeresen használta, ismerte. Ezen a napon az M3-as forgalmi úton baleset következtében forgalmi akadály keletkezett, a vidéki Egyetemről történő visszatéréskor a waze alkalmazással kellett kerülőutat keresni a kiindulási pont irányába. A felperes utas1-val és utas2-cel, a forgalom miatt, csak 12 óra 25 perckor érkezett meg a múzeumba. Innen indult az alperes székhelyére a alperes székhelyeba a főigazgatóért. titkárságvezető a főigazgató titkárságvezetője ekkor hívta telefonon a felperest és érdeklődött felőle. A felperes vezetés közben felvette a telefont és tájékoztatta a titkárságvezetőt a baleset miatt kialakult közlekedési helyzetről és arról, emiatt esetleg késni fog. A főigazgató nem várta meg a felperes érkezését, hanem taxival ment az múzeum2-be, ahova késve érkezett.

[4] 2019. szeptember és október folyamán zajlott az alperesnél az év egyik kiemelt projektje, szakmai programja, amely francia kurátorok magyarországi látogatásával járt. A kurátorok (a továbbiakban: kurírok) szállítását az alperes oldotta meg a repülőtéri transzfer és a szállodák között, ez hétvégi időpontokat is érintett. A feladat kiosztását megelőzően a felperes egy nem neki címzett e-mailból értesült a tervezett fuvarfeladatok időpontjáról és szóban közölte a főigazgatóval, hogy neki az a hét nem alkalmas családi program miatt. A francia kurátorok szállításával kapcsolatban végül a felperesnek külön egyeztetés alapján, kizárólag egy reptéri fuvarfeladat lett elrendelve október 7-én, rendes munkaidőben. A feladat ellátását egyebekben más alperesi munkavállaló végezte el.

[5] 2019. szeptember 17-én a felperes feladata volt, hogy 10.00 órára a főigazgatót a Budapest V. kerület, minisztérium címe szám alatti minisztérium (EMMI) központjába szállítsa egy tárgyalás helyszínére. A címhez közeledve a felperes azt észlelte, hogy egy ideiglenes forgalmi rend változás miatt a tér neve irányából nem tudja gépkocsival megközelíteni a utca nevet. Miután a navigációs rendszer használatával ismét ugyanahhoz az ideiglenes útakadályhoz jutott, 9 óra 57 perckor azt javasolta a főigazgatónak, hogy gyalogosan menjen el a minisztériumhoz. A felperes az utazás során már tájékoztatta a főigazgatót arról, hogy egy alperesi munkavállaló kérésére egy fuvarfeladatot kíván teljesíteni útvonal2 irányába az alatt az idő alatt, amíg a főigazgató a minisztériumban tárgyal. A főigazgató ekkor közölte, hogy ne menjen el a felperes a helyszínről, hanem várja őt meg. Amikor a főigazgató kiszállt a járműből, hogy gyalogosan jusson el a minisztériumhoz, ismét közölte a felperessel, hogy ne menjen el a cím10i helyszínre, hanem várja meg őt a minisztériumnál. A felperes ekkor közölte a felettesével, hogy elmegy a cím10i címre és hívja őt a főigazgató, amikor szükség van rá és akkor érte jön a utca neveba. Ezt követően a főigazgató már nem hívta telefonon a felperest, a tárgyalást követően taxival érkezett vissza az alperes székhelyére. A felperes pedig a cím10i fuvarfeladat teljesítése után visszament az alperes Cím1i székhelyére, ott várta a főigazgató értesítését.

[6] Mindezen előzményeket követően került sor a felperes felmentésére 2019. október 9-én. Az alperes a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 30. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozva a Kjt. 2. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 52. § (1) bekezdés c)-e) pontjai megsértését állapította meg a következőkre hivatkozva.

[7] Kifejtette, hogy a felperes nem tanúsított megfelelő együttműködést, a munkáltató utasításait figyelmen kívül hagyta, illetve annak végrehajtását elutasította 2019. június 20-án akkor, amikor nem szállította 13 órára a főigazgatót az alperes székhelyéről a megbeszélt helyszínre. A tervezett indulásig, azaz 12 óra 30 percre nem érkezett meg a székhelyre és a késedelméről nem tájékoztatta a főigazgatót, aki emiatt taxi igénybevételével és késve érkezett a megbeszélésre. A felperes magatartása sértette az általában elvárható gondosság és az együttműködés követelményét, illetve a munkaköre ellátásához szükséges bizalomnak megfelelő magatartás követelményét.

[8] A 2019. szeptember 5-ei eseményekkel kapcsolatban az alperes azt rőta a felperes terhére, hogy a részben rendes, részben rendkívüli munkaidőben történő munkavégzést, vagyis a külföldi kurátorok szállítását teljes egészében visszautasította, ezzel megtagadta a munkáltatói utasítás teljesítését, illetve ennek érdekében nem állt rendelkezésre, a számára elrendelt munkát nem végezte el. Mindezek okán a Kjt. 39. § (2) bekezdése megsértése is megvalósult. A 2019. szeptember 17-i eseményekkel kapcsolatban szintén az együttműködés hiányát, a munkáltatói utasítás teljesítésének a megtagadását, illetve a feladatellátás hátráltatását állította a munkáltató, továbbá azt, hogy a felperes nem az elvárható szakértelem és gondosság, illetve a szükséges bizalomnak megfelelő módon végezte a feladatát.

[9] Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta a felperes keresetét, a Kjt. 39. § (2) bekezdése, 30. § (1) bekezdés c) pontja, továbbá az Mt. 52. § (1) bekezdése és 6. § (2) bekezdése alapján vizsgálva a felmentési indokok valóságát és okszerűségét.

[10] A 2019. június 20-i eseményeket illetően azt állapította meg, hogy vidékről a kiindulási pontba érkezéskor, vagyis 12 óra 25 perckor a felperes már nem számíthatott alappal arra, hogy késedelem nélkül tudja a főigazgatót a Címlen felvenni és visszaszállítani az múzeum2-be a megbeszélésre. A felperesnek tudnia kellett, hogy a teljes útvonal teljesítése legalább 43 percet igényel. A múzeum parkolójából lehetősége volt telefonon felhívni a főigazgatóságot a késedelemről történő tájékoztatás érdekében. A gépkocsiban ekkor még nem volt mobiltelefon kihangosító, de a parkolóban lett volna lehetőség biztonságosan telefonálni. Az elsőfokú bíróság nem annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes teljesítette-e aznap a fuvarfeladatot, vagyis elvitte-e a főigazgatót az múzeum2-be a megbeszélésre, hanem annak, hogy bizonyosan észlelnie kellett a késést, ennek ellenére nem értesítette a felettesét. Kellő gondossággal a múzeum parkolójában már számolnia kellett a

késés reális bekövetkezésével, emiatt elvárható volt tőle, hogy telefonáljon, a KRESZ szabályai betartásával.

[11] Az elsőfokú bíróság a felperes felelősségét alátámasztó körülményként értékelte, hogy nem a felperes kezdeményezett telefonhívást, hanem titkárságvezető, a főigazgató titkárságvezetője kereste őt, észlelve, hogy nem érkezett meg időben az alperes székhelyére. A felperes nem kezdeményezett hívást, holott ismerte az útvonalat, tehát tisztában kellett lennie azzal, hogy a főigazgatót nem tudja időben a megbeszélésére vinni. Mindez az együttműködési és a tájékoztatási kötelezettség megsértését is megvalósította. A Gépjárművek igénybevételeének és használatának rendjéről szóló alperesi szabályzat 8.2. pontja alapján a felperesnek elsődlegesen a főigazgató rendelkezésére kellett állnia. A késésre vonatkozó tájékoztatás elmulasztásával nem segítette elő e kötelezettsége teljesítését, holott azzal elkerülhető lett volna a főigazgató késése. A felperes kötelezettségszegése megállapítható volt, azonban önmagában e magatartást nem találta olyan súlyúnak az elsőfokú bíróság, ami alapot adhat a jogviszony megszüntetésére.

[12] A 2019. szeptember 17-i minisztérium címeli fuvarfeladat teljesítését vizsgálva megállapította, hogy a felperes a szakma szabályainak és a munkakörének az ellátásához szükséges gondosság és szakszerűség mellőzésével járt el, amikor a utca nevet az akadály észlelését követően ugyanazzal az útvonaltervezővel, ugyanazon az útvonalon próbálta elérni. A felperesnek ismernie kellett a helyszínt navigáció hiányában is, hiszen ez egy gyakori, rendszeres úti cél volt a főigazgató részéről. Mindezek alapján elvárható lett volna, hogy az útvonalat navigáció és technikai eszköz igénybevétele nélkül is megtervezze.

[13] Az elsőfokú bíróság a felperes kötelezettségszegéseként értékelte továbbá, hogy azt közölte a főigazgatóval, a kérése ellenére teljesíteni fogja a útvonal2i fuvarfeladatot. Emiatt az Mt. 54. §-ában meghatározott munkavállalói kötelezettség megsértése is megállapítható, mivel a felettes utasításának megtagadásának törvényi feltételei nem álltak fenn.

[14] Lényeges volt az is, hogy a főigazgató utasításai elsődlegességet élveztek a felperes munkaköri feladatainak ellátása körében. A főigazgató pedig egyértelműen azt közölte a felperessel, hogy ne menjen el a útvonal2i fuvarfeladatra, ehelyett várja meg és szállítsa vissza az alperes székhelyére a minisztériumi tárgyalást követően. A főigazgató utasítása ellenére tehát a felperes nem jogszerűen teljesítette a útvonal2i fuvarfeladatot. Ehelyett meg kellett volna oldania a parkolást a környéken arra az időpontra, amíg a főigazgató a minisztériumban tárgyal. Alaptalanul hivatkozott arra, hogy nehéz parkolóhelyet találni a utca nevében, illetve a közvetlen közelben, ez ugyanis nem adott alapot az utasítás megtagadására. A felperesnek mindenképpen meg kellett volna próbálnia a teljesítést, valamelyik közeli utcában parkolva, egy felszabaduló parkolóhelyre várva, illetve körözhetett volna járó motorral a közelben. A telefonos kontaktusra mindenképpen szükség lett volna, a konkrét esetben azonban erre azért nem került sor, mert a felperes egyértelművé tette a felettese számára, hogy nem marad ott a helyszínen és nem fogja megvárni. A felperes ezt a feladatot sem a megfelelő szakértelemmel és gondossággal oldotta meg és jogellenesen

tagadta meg az utasítást. Az alperes pedig nem szegte meg az együttműködési kötelezettségét azzal, hogy a tárgyalás befejezésével a főigazgató nem hívta felperest. A felmentés ezen indokát, az előbbivel együtt értékelve az elsőfokú bíróság kellően alaposnak találta a jogviszony megszüntetéséhez, ezért a francia kurátorok szállításával kapcsolatban a felmentésben közölt indokok valóságát és okszerűségét már nem vizsgálta és elutasította a felperes keresetét. Mellőzte tanú1 és tanú5 tanúk meghallgatását az érdemben nem vizsgált felmentési indokkal összefüggésben.

[15] Az elsőfokú bíróság a pernyertes alperest megillető perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett. A felszámított költségigényt alaposnak találta a megbízással igazolt és megfizetett számlán túl, arra hivatkozva, hogy jelen jogvita bonyolultnak minősült, továbbá az alperes jogi képviselője által előterjesztett beadványok száma és kidolgozottsága is megalapozta az alperes által 1.390.000 forint + áfa összegben megjelölt perköltséget.

A felperes fellebbezése

[16] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatásával az alperes kereset szerinti marasztalását kérte, azaz elmaradt jövedelem címén 933.508 forint, továbbá a késedelmi kamat és a perköltség megfizetését. Másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítéletben meghatározott perköltség jelentős mérséklését kérte.

[17] Érvelése szerint nem lehetett a terhére értékelni, hogy vezetés közben nem kezdeményezett hívást a főigazgató titkársága irányába 2019. június 20-án. Fenntartotta, hogy még a múzeumba történő érkezéskor is azt remélte, idejében odaér a Cím1-re, ahonnan a kitűzött időpontra el tudja majd szállítani a főigazgatót az múzeum2-be. A kihangosító hiánya akadályozta a telefonhívás kezdeményezésében, az elsőfokú bíróság ezért a szükséges feltételek hiányában értékelte a tájékoztatás elmaradását felperesi mulasztásként, kötelezettségszegésként. Az együttműködési kötelezettség jelentőségét, mibenlétét általánosságban helyesen értékelte az elsőfokú bíróság az ítéletében, azonban annak megsértését csak a felperes oldalán értékelte és nem vizsgálta az alperes együttműködési kötelezettségének megszegését.

[18] Az elsőfokú ítélet iratellenesen tartalmazza, hogy azt állította a perben, az EMMI közelében, a minisztérium címe1 környékén nincsen parkolóhely. Ilyen kijelentést nem tett, ugyanakkor fényképfelvételekkel bizonyította, hogy a tér nevetől egy kb. 6 perces kényelmes sétával lehet elérni a cím9 alatti minisztériumi székhelyre. Az elsőfokú bíróság azt is alaptalanul róta a terhére, hogy nem várakozott körözve, járó motorral, üzemanyagot pazarolva az EMMI székhelye közelében. 2021-ben mindenki számára nyilvánvaló, hogy egy folyamatosan járó motorral, közpénzből működtetett gépjárművel a várakozás e módja nem elfogadható.

[19] A 2019. szeptember 17-i eseményeket illetően az elsőfokú bíróság egyáltalán nem értékelte, hogy az alperes szegte meg az együttműködési kötelezettségét, holott maga is azt állapította meg, szükség lett volna a telefonos értesítésre az alperes részéről. Azt is rögzítette az elsőfokú bíróság a felperesi vitatás ellenére, hogy a felperes a tömegközlekedést javasolta a visszaútra a felettesének. Ez az állítás azonban nem nyert bizonyítást. Azt sem vizsgálta a bíróság, hogy a útvonal2i fuvarfeladat teljesítése semmilyen hatással nem volt arra, hogy a főigazgatót a helyszínen nem várta meg.

[20] A felperes kifejtette, hogy az utasítás végrehajtásához nem rendelkezett elegendő információval, mivel a minisztérium épülete előtt nem volt lehetősége parkolni és várakozni. Ha a közelben parkolt volna akkor sem látott volna rá az EMMI bejáratára, vagyis közvetlenül nem észlelhette volna, hogy mikor végez a főigazgató, tehát mindenképp szükség lett volna a főigazgató telefonos hívására. Nem volt elvárható, hogy a minisztérium kapuját állandóan szemmel tartsa, vagy ott állva várja a főigazgatót több órán keresztül. A főigazgatónak pusztán azt kellett volna tennie, hogy egy telefonhívást kezdeményez a megbeszélés végén, ami az együttműködési kötelezettségből fakadt. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság az együttműködési kötelezettség megszegését mégsem állapította meg az alperes oldalán.

[21] Az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott az Mt. 54. §-ára, arra azonban igen, hogy a konkrét feladat nem volt teljesíthető a főigazgatónak felróható módon. A kialakult gyakorlat szerint ugyanis a megbeszélések végén a főigazgató hívta telefonon és így beszéltek meg, hol találkoznak. Az elsőfokú bíróság ezért okszerűtlen következtetést vont le ezzel a felmentési indokkal kapcsolatban is.

[22] Az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vizsgálta és nem tárta fel a tényeket a harmadik és egyben legrészletesebben megjelölt felmentési indokkal, a francia kurírok szállításával kapcsolatban. A felmentés szerint megtagadta a 10 fuvarból álló rendkívüli munkavégzés teljesítését. Ennek ellenére az alperes is elismerte a perben, hogy nem volt jogszerűen elrendelt túlmunka. A feladat ellátása megtagadása erre tekintettel nem minősülhetett súlyos kötelezettségsszegésnek.

[23] Egy közel 60 éves munkavállaló esetében, aki kötelelességszerűen látta el a feladatát az adott munkáltatónál és balesetmentesen vezetett, a felmentés szerinti események nem alapozták meg a közalkalmazotti jogviszony megszüntetését. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az alperesnek semmilyen hátránya nem származott a magatartása miatt.

[24] A felperes vitatta a perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezést is, mivel a megállapított összeg nem állt arányban a jövedelmi viszonyaival és a pertárgy értékével sem.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[25] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte.

[26] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelően feltárta, a tényekből és a bizonyítás eredményéből helytálló következtetéseket vont le és érdemben megalapozott döntést hozott.

[27] A 2019. június 20-i fuvarfeladat kapcsán valamennyi releváns bizonyítékot értékelt (tanúvallomások, felek nyilatkozatai, Google Maps útvonaltervező). Ez alapján egyértelműen bizonyított volt, hogy a felperes 12 óra 25 perckor, amikor a múzeumhoz érkezett, már nem bízhatott abban, hogy idejében odaérkezik a Cím1re és onnan 13.00 órára el tudja szállítani a főigazgatót az múzeum2-be. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte azt, hogy a felperes nem kezdeményezett hívást, hiszen a főigazgató titkárságvezetője kereste őt. A múzeumnál parkoló autóból telefonos kihangosító hiányában is biztonságosan tudott volna telefonálni.

[28] A fellebbezés alaptalanul és iratellenesen tartalmazta, hogy a felperes nem tett állítást a parkolóhelyekkel kapcsolatban. Ezt több peradat (tárgyalási jegyzőkönyv, felperesi beadványok) is alátámasztják. Erre a körülményre kitért az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés körében is. A felperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a főigazgató utasítása nem volt teljesíthető. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban is helyesen tárta fel a lehetséges teljesítési módokat, alternatívákat. Az a körülmény, hogy ezek között felsorolta a járó motort vagy a gépkocsival való folyamatos körözést, még nem jelenti azt, hogy a felsorolt más módokon nem volt megfelelően teljesíthető a főigazgató utasítása.

[29] Lényeges körülmény, hogy a felperes az elsőfokú eljárás során egyszer sem állította, ténylegesen is szándékában állt a munkáltatói utasítás végrehajtása. Szándéka arra irányult, hogy nem várja meg a főigazgatót, hanem végrehajtja a cím10i fuvarfeladat teljesítését. Ezt egyértelműen közölte, vagyis a főigazgató munkájának támogatása helyett egy teljesen más feladatot priorizált. Így az ezzel kapcsolatos felmentési hivatkozások is valósnak és okszerűnek minősülnek. Nem valós, hogy nem rendelkezett megfelelő információval a feladat végrehajtásához. Erre akkor a helyszínen nem hivatkozott, ezt pusztán az elsőfokú eljárásban adta elő. Ugyanakkor a fentiek szerint bizonyított, hogy nem a szükséges információk, hanem szándék hiányában nem teljesítette azt. Tévesen hivatkozott arra, hogy egy több órás (bizonytalan időtartamú) várakozás nem elvárható. A főigazgató utasítása teljes mértékben összhangban volt a foglalkoztatásra irányadó szabályokkal, a felperes munkaszerződésével és az alperesi szabályzatokkal is.

[30] Az alperes nem szegte meg az együttműködési kötelezettségét sem. A felperes telefonon történő értesítésére a minisztérium címeli megbeszélés végén azért nem került sor, mert egyértelműen közölte a felettesével, hogy nem fogja megvárni.

[31] A francia kurátorok feladatteljesítésével kapcsolatban helyesen mellőzte tények megállapítását az elsőfokú bíróság, mivel a felmentésben megjelölt másik két esemény kellő mértékben megalapozta az alperesi felmentés jogszerűségét. A felperes életkorának, közalkalmazotti jogviszonya időtartamának pedig semmilyen jelentősége nem volt a felmentés jogszerűsége szempontjából. A felperes nem támogatta a felettesét, sőt hátráltatta a feladatai ellátásában. Emiatt tényleges késedelem és presztízsveszteség következett be, tehát voltak hátrányos következményei magatartásának. Az alperes fellebbezési ellenkérelmében vitatta az elmaradt jövedelem címén járó kárigényt és a késedelmi kamat kezdő időpontja meghatározását is.

[32] Az alperes a perköltség tekintetében is az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mivel annak mérséklése a fellebbezésben előadott indokok alapján nem lehetséges. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdése alapján az ügyvédi munkadíj csak a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységre hivatkozva mérsékelhető, vagyis a pertárgy értéke, illetve a fél jövedelmi viszonyai alapján nem. A perköltség viselése az alaptalanul pereskedő fél kockázata. Nincs lehetőség a felszámított perköltség mérséklésére teljesített perbeli cselekményekre, az elsőfokú eljárás során előterjesztett beadványokra, a tárgyalások számára tekintettel, mivel a beadványok szerkesztése, előterjesztése során a bírósági felhívásoknak teljes mértékben eleget téve a jóhiszemű pervitel követelményeinek megfelelően járt el.

A felperes észrevétele a fellebbezési eljárásban

[33] A felperes a fellebbezési ellenkérelemre reagálva fenntartotta a fellebbezésében foglaltakat. Kifejtette, hogy a minisztérium címeli fuvarfeladat teljesítéséhez nélkülözhetetlen lett volna, hogy a főigazgató felhívja őt a megbeszélés végén, tehát elegendő információt adjon számára a feladat teljesítéséhez. Minden tőle elvárhatót megtett, amikor a cím10i fuvar teljesítését követően visszament az alperes székhelyére és várta a felettese hívását. Ezt részben az elsőfokú bíróság is elfogadta, hiszen az ítélet szerint szükség lett volna telefonos kapcsolattartásra a felek között. A főigazgatónak azonban nem állt szándékában felhívni, tehát maga sem úgy járt el, ahogy az a felek között kialakult gyakorlat szerint elvárható volt.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[34] A felperes fellebbezése alapos a következők szerint.

[35] Az elsőfokú bíróság az ügy érdemi elbírálásához szükséges bizonyítást csak részben folytatta le, emiatt a tényállást hiányosan állapította meg, ezért a felmentés jogszerűsége nem volt elbírálható.

[36] Az elsőfokú bíróság a felmentésben megfogalmazott három magatartásból kettő, a 2019. június 20-i és a 2019. szeptember 17-i feladat teljesítésével kapcsolatos felperesi magatartást vizsgálta. Ebben a körben a felmentési indokokat bizonyítottanak, valósnak találta és a két magatartást együttesen olyan súlyúnak tekintette, ami alapos és okszerű indoka a közalkalmazotti jogviszony felmentéssel történő megszüntetésének.

[37] A 2019. június 20-i fuvarfeladat kapcsán a felperes alaptalanul állította a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a telefon kihangosító hiányában tévesen értékelte a terhére a hívás kezdeményezésének az elmaradását továbbá azt, hogy a titkárságvezető hívását fogadta vezetés közben. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság érvelésével és jogi álláspontjával abban a kérdésben, hogy a múzeumhoz történő érkezésekor, tehát 12 óra 25 perckor az általa is jól ismert közlekedési útvonal és közlekedési körülmények alapján nyilvánvalónak kellett lennie a felperes számára, hogy 13.00 órára nem fog a főigazgatóval a Címről az múzeum2 cím10 szám alatti székhelyére megérkezni. Ezért az elsőfokú bíróság helytálló következtetése szerint elvárható volt tőle, hogy legkésőbb a múzeumnál, a parkoló gépkocsiból tájékoztassa a főigazgató titkárságát legalább arról, hogy nagy valószínűséggel késni fog. A tájékoztatási és az együttműködési kötelezettség megsértése tehát megállapítható volt, a felmentésben az alperes valós indokot közölt. Egyetértett azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet azon következtetésével is, hogy önmagában ez a magatartás nem alapozta meg a közalkalmazotti jogviszony megszüntetését, mivel a késés oka nem a felperes magatartásával, munkavégzésével volt összefüggésben, továbbá nem vitatottan azzal a szándékkal indult a alperes székhelyeba, hogy végrehajtja az utasítást és felettesét elviszi a megbeszélés helyszínére.

[38] Az elsőfokú ítéletben értékelt másik fuvarfeladatot, vagyis a 2019. szeptember 17-i eseményeket illetően annak tulajdonított jelentőséget a másodfokú bíróság, hogy a felperes egy másik általa fontosnak tartott, alperes érdekében álló feladatot is el kívánt végezni mielőtt visszamegy a minisztériumhoz. A felperes nem tagadta meg, hogy visszajöjjön a főigazgatóért, ilyen tényt az alperes nem bizonyított. A felperes a várakozás időtartama alatt kívánt egyéb feladatot ellátni a várakozás helyett. Ez kétségtelenül nem felelt meg a főigazgató szállítása elsődlegességére vonatkozó munkaköri kötelezettségének, de figyelembe kellett venni, hogy a munkáltató érdekében kívánt eljárni, nem vitatottan teljesítette is a feladatot, továbbá a főigazgató maga döntött úgy, nem a felperes igénybevételel megy vissza az alperes székhelyére. Mindezt figyelembe véve a felperes e magatartása - a június 20-i eseményekkel együtt - sem minősült olyan mértékű, súlyú

munkavállalói kötelezettségszegésnek, ami a munkaviszony rendeltetését megkérdőjelezi és annak megszüntetését megalapozza.

[39] Emiatt találta a másodfokú bíróság alaposnak a felperes fellebbezését a felmentés harmadik indokával kapcsolatos eljárási hiányosságok (bizonyítás elmaradása, tényállás megállapításának hiánya) tekintetében. E magatartás érdemi értékelése nélkül ugyanis nem lehet állást foglalni az alperesi felmentés jogellenességét illetően. A franciaországi kurátorok szállításával kapcsolatosan az alperes az elrendelt munka megtagadását, a rendelkezésre állási kötelezettség, az együttműködés megszegését állította. Ennek tisztázása meghaladta a fellebbezési eljárás kereteit, ezért nem volt mellőzhető az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése a Pp. 237.§-a megsértése okán a bizonyítás és a tényállás hiányosságaira figyelemmel.

[40] A másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdésére figyelemmel a fellebbezés tartalma szerint gyakorolta. A fellebbezésében a felperes a bizonyítás és a tényállás feltárásának hiányosságát állította. Az ítéltábla alkalmazhatónak találta a BDT2020.4123. számú döntvényben foglaltakat (Debreceni Ítéltábla Gf.IV.3229/2009/8.) melyben a másodfokú bíróság a bizonyítás kiegészítése érdekében annak ellenére lehetőséget látott az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, hogy a fellebbező fél fellebbezésében csak az ítélet megváltoztatását kérte. A konkrét esetben ugyanis a fél által kezdeményezett bizonyítás kiegészítése mindenképpen indokolt volt a tényállás teljeskörű feltárásához, a konkrét jogvita érdemi elbírálásához.

[41] Jelen jogvitában a fellebbezésben hivatkozott felmentési indok, azaz a francia kurátorok szállításával kapcsolatos tények tekintetében bizonyítás lefolytatására, tényállás megállapítására és a felmentés jogszerűségét érintő jogkövetkeztetések levonására az elsőfokú eljárás során nem került sor. A tényállás alapos, teljes körű feltárásához, a jogviszony megszüntetését kiváltó felperesi magatartás valamennyi releváns körülményének értékeléséhez mellőzhetetlen a harmadik felmentési indok kérdésében az elsőfokú eljárás kiegészítése, figyelemmel a Pp. 384. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltakra. Ebben a kérdésben külön anyagi pervezetésre azért nem volt szükség, mert a felek előterjesztettek érdemi nyilatkozatokat és bizonyítási indítványt, azonban azokat az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja okán nem vizsgálta.

[42] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 381. §-a alapján az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[43] A Pp. 386. § (2) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróságnak az eljárást a perfelvételi szaktól kell folytatnia, mely során a felek által korábban indítványozott és az elsőfokú bíróság által mellőzött indítványok tárgyában döntenie kell. Nem mellőzhető tényállás megállapítása a harmadik felmentési indok tekintetében, annak érdekében, hogy

megalapozott következtetést lehessen levonni a felmentés jogszerűségéről, a Kjt. 30.§ (2) bekezdése szerint.

Záró rendelkezések

[44] A másodfokú bíróság a Pp. 386. § (3) bekezdése alkalmazásával állapította meg a másodfokú perköltség és a fellebbezési illeték összegét, melynek viselése, megfizetése kérdésében az elsőfokú bíróság dönt. A jelen fellebbezési eljárást érintő perköltség megállapítása a Pp. 81.-82.§-án alapul, a fellebbezési eljárás illetékét a másodfokú bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (1) bekezdése és a 46.§ (1) bekezdése alapján határozta meg. A fellebbezett pertárgyérték összege 933.508 forint.

[45] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2022. március 22.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró